

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἐμαρτύρει ὅτι ἤρχετο καὶ ἐπεθύμει πρὸ παντός ἄλλου τὴν πραγματοποίησην τοῦ φόβου τούτου. Ἀλλ' ὁ Μιλτιάδης ἔσπευσε νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

— Οὕτε ἰδέα περὶ τούτου, ἀνεφώνησε.

— ὦ, ἐστέναξεν ὁ δυστυχὴς Τελάχας.

Παρομοίαν ἀγωνίαν διῆλθε καὶ ὁ Σταῦρος ἐτοιμαζόμενος διὰ τὴν ὥραν τῆς μονομαχίας, καὶ εἰς τὸ πεδῖον ἔτι τῆς μάχης, ὅπου ἔφθασε, μὲ τοὺς μάρτυράς του, ὀλίγα δευτερόλεπτα πρὸ τοῦ ἀντιπάλου του.

— Ἄν πάθω τίποτε, εἶπεν ὁ Τελάχας πρὸς τὸν Μιλτιάδην, μὴ λησμονήσῃς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν διὰ τὸν ἀδελφόν μου.

Καὶ μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἔλαβε τὸ πιστόλιον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀξιώματικῶς.

— Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐψιθύρισε, καὶ κλείσας τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπυροβόλησε καὶ ἐπλήγωσε... ὅχι τὸν ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του.

[Ἐπεται συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

Τὸ Λουλοῦδι

Ἐκεῖ ὅτ' ὀν βοάχο τὸν ξερό

Ἔτυχε μόνο νὰ φυτρώσῃ

Ἔνα λουλοῦδι τρυφερό

Μέσα στὴν ἐρημιὰ τὴν τόση.

Δὲν ἄκουσε ποτὲ φωνή,

Οὔτε πουλιοῦ γλυκὸ τραγοῦδι.

Δὲν εἶδε κόρη καστανή

Κι' ἄλλο δὲν γνῶρισε λουλοῦδι.

Μὲ τὴν χαρούμενι θεωρίᾳ του

Δὲν ἐστολίστηκε καμμιὰ,

Καὶ τὴν γλυκεῖα τὴν μυρωδιά του

Πάντα σκορπᾷ ὅτ' ἐτὴν ἐρημιὰ.

Ἀχ! τί καλὰ ὅπου μαζὺ

Μ' ἄλλο δὲν ἔχ' ἔσπε βοτάνι

Πῶς τὸ ζηλεύω! μόνο ζῇ

Καὶ μόνο πάλι θά πεθάνῃ...

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ο ΧΑΣΑΝ ΜΠΑΜΠΑΣ

Ἀγαπημένε μου ἀδελφέ,

Διὰ τὸ ἀπὸ Λαρίσης εἰς Μπαμπᾶ ταξιδιόν μας ἀπεφασίσθη ν' ἀναχωρήσωμεν εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὅποτε ἀνέτελλε καὶ ἡ σελήνη. Διὰ νὰ μὴ διακόψωμεν τὸν ὕπνον διῆλθωμεν τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν Φασουλῆ, τὸ μοναδικὸν τότε θέατρον τῆς πόλεώς μας.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθάρος, οἱ ἀστέρες λαμπροὶ καὶ ἡ σελήνη εἰς τὸ τελευταῖον τέταρτόν της ἔρριπτε τὰς ἀργυρὰς ἀκτῖνας της καὶ ἐφώτιζε τὴν πορείαν μας. Κατὰ τὴν μεταμεσονύκτιον αὐτὴν ὥραν

τὰ πάντα ἐφαίνοντο μεγαλοπρεπῆ καὶ φοβερά συγκρότως. Δὲν ὠμιλοῦμεν ἵνα μὴ διαταράξωμεν τὴν ἄπειρον σιγὴν. Τὸ πᾶν ἐκοιμάτο καὶ μόνον ὁ κρωγμὸς νυκτοβίου πτηνοῦ, ἡ κανονικὴ πτώσις τοῦ ἐν τοῖς ἀλώνιαις λιγνιζομένου σίτου καὶ τὸ ἥσυχον ναούρισμα τοῦ πλησίον μας ἐρπούζοντος ποταμοῦ διέκοπτον τὴν ἡρεμίαν τῆς φύσεως.

Ἔως οὗ ἐξέλωμεν εἰς τὴν πεδιάδα, ἡ καρδιά μου ἦτο συνεσφιγμένη, διότι ἐκτὸς τῆς λίαν ἀνωμάλου ὁδοῦ, ἔβλεπον καὶ τοὺς ὑψηλοὺς ἐκατέρωθεν αὐτῆς φράκτας τῶν ἀμπέλων, ἐντὸς τῶν ὁποίων τὰ μικρὰ ὀπωροφόρα δένδρα ἐφαίνοντο ὡς παμμέγισται ὄρυς, ἐνεθυμούμην δὲ τὴν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συμβῆσαν ληστείαν καὶ τὸν φόνον τοῦ Ὁθωμανοῦ πασᾶ καὶ ἡ φαντασία μου παρίστανεν ὅτι ὤπισθεν ἐκείτου δένδρου ἐκρύπτετο καὶ εἰς ὀπλισμένος ἀνὴρ, καὶ ὁ φόβος μου παρέλυε τὴν ὀρθοτάτην σκέψιν ὅτι οἱ κύριοι ἐκεῖνοι δὲν θὰ ἠγωνολοῦντο μόνον διὰ νὰ φοβίσωσι πτωχοὺς διαβάτας.

Οὕτω ἐβαδίσκαμεν μέχρι τοῦ Καρὰ Τσαίρι (Νεσωνίδος λίμνης), ὅτε ἤρχισε νὰ προβαίνει καὶ ἡ γλυκεῖα χαραυγὴ, ἡ ὁποία, κατὰ τὸν ποιητὴν, βαλσαμώνει τὰ πάντα μὲ τὴν εὐδὴν πνοήν της. Τὰ ἄστρα ἤρχισαν νὰ τρεμοσβύνουν καὶ μόνον ὁ Αὐγερινὸς ἐκρέματο ὑπεράνω τῆς Ὀσσης φωτίζων ὡς ἀργυρὰ λυχνία τὸν ὕπνον τῆς φιλαρέσκου αὐτῆς δεσποίνης, ἐνῶ περὶ τὴν δύσιν ὁ Σεῖριος ἐφαίνετο χρυσοῦς. Ἡ φύσις ὅλη ἤρχισε νὰ ἐξυπνᾷ λεπτοτάτη αὖρα ἐκίνει τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ τὰ πουλάκια ἀπηύθυναν τὴν γλυκεῖαν πρωϊνὴν προσευχὴν των εἰς τὸν Ὑψιστον, προτοῦ ὑπάγωσι πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς καθημερινῆς τροφῆς των.

Εἰς Μπαμπᾶ ἐβῆσκαμεν μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ ἐδιέσθημεν ν' ἀνέλθωμεν εἰς Ἀμπελάκια, διότι ἡ ὁδὸς εἶνε ἀδενδρὸς καὶ ἐπομένως ἐκτεθειμένη εἰς τὰς φλογερὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας. Ἡ ὁδὸς αὕτη ἐγένετο ἀμαξιτὴ ἀλλ' ἔως σήμερον οὐδεὶς ἐτόλμησε ν' ἀνέλθῃ δι' ἀμάξης, διότι μέρος ταύτης πρὸς τ' Ἀμπελάκια εἶνε πολὺ ἀνωφερὲς καὶ τοῦτο ἐγένετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐργοδηγῶν, οἵτινες ἐνόμισαν ὅτι ἠδύναντο νὰ διορθώσωσιν, ἐπὶ τὸ οἰκονομικώτερον δῆθεν, τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς, παραλείψαντες δύο καμπὰς ἐπὶ τοῦ ὁροῦς.

Περὶ Ἀμπελακίων, τῆς ὥραις αὐτῆς κωμοπόλεως τῆς Ὀσσης σοῦ ἔγραψα ἄλλοτε ἐν ἐκτάσει οὐδὲν ἐν αὐτῇ μετεβλήθη, οὔτε ἡ ζωογόνος δροσιά της, οὔτε τὰ κρύα νερά της, οὔτε ἡ περιβάλλουσα αὐτὴν χλοερὰ φύσις, οὔτε ὁ φιλέξενος οἶκος τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Μανικαρίου Σχολῆς καὶ καλλίστου φίλου μας κ. Μισίου. Τὰ πάντα εἶνε ὡς ἄλλοτε σοῦ τὰ περιέγραψα καὶ τὰ πάντα μετ' ἀρρήτου ἡδονῆς ἐπανεῖδον.

Τὸ χωρίον Μπαμπᾶ εὐρίσκεται παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ὀσσης, τῆς ὁποίας προεξοχὴ τις χωρίζει αὐτὸ τῆς πεδιάδος τοῦ Μακρυχωρίου, εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Τερμῶν καὶ παρὰ τὴν δεξιὰν ἔχθην τοῦ Πηνειοῦ, οὗτινος αἱ ἔχθαι φράττονται ὑπὸ πλατάνων, αἰγείρων, ἱεῶν καὶ ἄλλων δένδρων ἡδελφωμένων, πρὸ τῶν ὁποίων φύεται ἐν ἀφθονίᾳ ἡ χερύσση λυγαριὰ μὲ τὰ εὐδὴν ἀνθὸς της. Ἡ ἐπισθὴν τοῦ χωρίου ὑψουμένη Ὀσσα εἶναι ἀπότομος, ξηρὰ

καὶ πετρώδης κατ' ἀντίθεσιν τῆς χλοερᾶς φύσεως, ἥτις μετὰ τοῦ ποταμοῦ περιβάλλει αὐτὸ κατὰ τὰ τρία τέταρτα. Ἐὰν ἡ τέχνη καὶ ἡ φιλοκαλία ἤρχοντο ἄρωγοὶ τῆς φύσεως, ἡ ὁποία τόσον πλουσίως ἐπικροίσθη, τὸ χωρίον Μπαμπᾶ θὰ ἦτο μία γωνία ἐπιγείου παραδείσου. Ἀτυχῶς δὲν διαφέρει κατ' οὐδὲν τῶν λοιπῶν Θεσσαλικῶν χωρίων τοῦ Κάμπου καὶ ἡ εἰκὼν, ἥτις ἀπετυπώθη ἐκ τοῦ ἱλαροῦ βλέμματος, ὅπερ οἱ θεοὶ ἔρριψαν ἐπ' αὐτοῦ, ἀμαυροῦται ἐκ τῆς ἐπικρατούσης γενικῆς ἀβελτηρίας. Τὸ χωρίον Μπαμπᾶ, εἰς τὸ ὁποῖον κατελθόντες ἐξ Ἀμπελακίων παρεμείναμεν ὁλόκληρον ἡμέραν, ὠνομάσθη ἐκ τοῦ Χασάν Μπαμπᾶ, τοῦ τιμωμένου καὶ νῦν ὡς Ἀγίου ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, καὶ εἰς τὸν τάφον τοῦ ὁποίου μεταβαίνουνσι σήμερον πάντες πιστοὶ καὶ ἄπιστοι οἱ διερχόμενοι ἐκεῖθεν. Τὸ τέμενος ἀποτελεῖ μέρος τεκῆ (μοναστηρίου), ὅστις περικυκλεῖται ἐκ παλαιτάτων κυπαρίσσιων καὶ ἄλλων δένδρων ὁπωροφόρων καὶ μὴ. Σύγκειται δὲ τὸ τέμενος ἐκ δύο μερῶν, τοῦ κυρίως τεμένους ἥτις τοῦ θολωτοῦ θαλάμου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσιν οἱ τάφοι τοῦ Χασάν Μπαμπᾶ καὶ τῶν Κυρίων αὐτοῦ Χατζῆ-Ἀγᾶ καὶ τῆς σύζυγός του, καὶ τοῦ προθαλάμου ὑποθασταζομένου ὑπὸ στύλων μονολίθων, ἐνθα ἐνταφίζονται οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ. Τὸ τέμενος τοῦτο κατεσκευάσθη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐξ ὕλικου ἀρχαίου ναοῦ χρησιμεύσαντος κατ' ἀρχάς ὡς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, διότι οἱ ἐκ μαρμαροῦ μονόλιθοι στύλοι ὡς καὶ ἡ ἀψὶς τῆς θύρας, ἀποτελουμένη ἐκ τεμαχίων γράνιτου καὶ λευκοῦ μαρμαροῦ ἐναλλάξ, συντηρησθέντων οὕτω τεχνικῶς ὥστε αἱ προσερχομένη τοῦ ἐνδὸς νὰ ἐφαρμόζωνται ἀκριβεστάτα εἰς τὰς ἐσοχὰς τοῦ παρακειμένου, μᾶς πείθουσι περὶ τῆς προελεύσεώς των, διότι οὔτε οἱ Ὀθωμανοὶ οὔτε οἱ πρὸ αὐτῶν χριστιανοὶ θὰ ἐλάβανον τὸν κόπον νὰ μεταφέρωσι μακρόθεν καὶ μάλιστα εἰς Μπαμπᾶ τοιοῦτους λίθους. Ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ τεμένους εὐρίσκειται ἐπιγραφή Ἀραβικὴ ἐκ τῆς ὁποίας δύναται νὰ πληροφορηθῇ τις τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνεγέρσεώς του, ἥτις ἀνέρχεται εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς κατακτησεως κατὰ τὰς πληροφορίας, ἃς ἔσχον ἐκ τῶν ἐπιγόνων τοῦ Ἀγίου παρ' οἷς ἐφιλοξενήθη, καὶ οἱ ὁποῖοι διηγούνται περὶ τοῦ βίου αὐτοῦ καὶ τῶν θαυμάτων του τὰ ἐξῆς:

Ὁ Χασάν Μπαμπᾶς ἦλθεν ἐκ τοῦ Κουρδιστάν εὐθὺς μετὰ τὴν κατὰκτησιν τοῦ τόπου ὀκταετῆς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνδὸς πλουτοῦ Ἀγᾶ, παρ' ᾧ ὑπηρετεῖ μετ' ἀφοσιώσεως. Ὁ κύριός του θέλων νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Χατζηλήκι ἀφῆκεν εἰς τὸν Χασάν τὴν ἐπιστάσιν τῶν κτημάτων του. Ὅτε ἦλθεν ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ ἡ κυρία του ἔδλεπε μετὰ στενοχωρίας ὅτι ὁ Χασάν δὲν ἐφρόντιζε νὰ μισθώσῃ ἀνθρώπους καὶ εἰς τὰς ἐπανειλημμένας παρατηρήσεις τῆς ἀπῆντα «ἐχόμεν καιρὸν». Τέλος μίαν ἡμέραν ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ μόνη τῆς νὰ ἴδῃ, καὶ ἐπειδὴ ἦτο μεσημβρία, εἶδε 40 δρέπανα κρεμασμένα χωρὶς νὰ φαίνεται οὔτε εἰς ἄνθρωπος, τὸ ἐσπέρας δὲ οἱ ἀγροὶ ἦσαν θερισμένοι καὶ τὰ γεννήματα ἀλωνισμένα καὶ βαλμένα εἰς τὰς ἀποθήκας. Ἄλλους πάλιν ἐπλησίαζε τὸ βραμαζάνι, τὸ ὁποῖον οἱ Ὀθωμανοὶ ἀνοίγουν μὲ μπακλαβάν. Ἡ Ὀθωμανὶς ἐνεθυμήθη τὸν ἀπόντα σύζυγόν τῆς καὶ εἶπε:—Πό-

σον εὐτυχῆς θὰ ἦτο ἂν ἠμπορούσε καὶ ὁ Χατζῆ-Ἀγᾶς νὰ φάγῃ ἐλίγον μπακλαβάν! Ὁ Χασάν εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν του νὰ ἐτοιμάσῃ τὸν μπακλαβάν καὶ θέλει τὸν μεταφέρειν ὁ ἴδιος ἐκεῖ. Ἄν καὶ δὲν τοῖς ἐπίστευσεν, ἠτοίμασεν ὅμως αὐτὸν μεθ' ἡμίσεως ὥραν ἰδοῦσα τὸ δέμα εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἤνοιξεν αὐτὸ καὶ ἀντὶ τοῦ μπακλαβᾶ εὔρεν ἐντὸς τοῦ πιάτου τὸ δακτυλίδιον τοῦ Ἀγᾶ. Τότε πλέον ἐδεδαιώθη ὅτι ὁ Χασάν ἦτον ἅγιος. Μίαν πρωΐαν ὁ Χασάν ἐγερθεὶς εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν του νὰ ἐτοιμάσῃ ἄρτον καὶ φαγητόν, διότι θὰ ὑπάγῃ εἰς προὔπαντήσιν τοῦ κυρίου του μέλλοντος ν' ἀποδιδασθῇ εἰς Τσιάγες. Ἐπορεύθη ἐκεῖ μετ' ἄλλων χωρικῶν, ὅπως μὲ διαβάσματα καὶ τραγούδια συνοδεύσουσι τὸν ἐρχόμενον ἐκ τοῦ τάφου τοῦ Προφήτου εἰς τὸν οἶκόν του. Ὁ Χατζῆ-Ἀγᾶς ἰδὼν τὸν Χασάν εἶπεν εἰς τὸ πλῆθος ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ὁ Ἅγιος καὶ ἐπομένως εἰς ἐκεῖνον ἀνῆκον τὰ διαβάσματα καὶ τὰ τραγούδια, διότι καθ' ἑκάστην τὸν ἔβλεπε προσκυνοῦντα εἰς τὸν τάφον τοῦ Προφήτου χωρὶς νὰ δυνήθῃ ποτε νὰ τῷ ἐμιλήσῃ. Ἐκτοσε ὁ Χασάν ἐγένετο ἀφαντος καὶ ἐζήσεν οὕτω ἐπὶ 40 ἔτη· μόνον δὲ νέον τι θαῦμα χάριστα γνωστὴν τὴν παρουσίαν του. Μίαν πρωΐαν εὐρέθη χαραγμένος ὁ τόπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ κτισθῇ ὁ τεκῆς, ὁ ὁποῖος ἐγένετο διὰ συνεισφορῶν τῶν πιστῶν, καὶ τὸν ὁποῖον διὰ φερμανίου ἐπροίκισε πλουσίως ὁ τότε Σουλτᾶνος. Εἰς τὸν Χασάν ἀποδίδουσι καὶ τὴν διασφάγα τῶν Τερμπῶν ἐκτύπησε μὲ τὸ τοποῦζι του τὰ ὄρη ταῦτα καὶ ἀμέσως ἐχωρίσθησαν! Καὶ σήμερον ἀκόμη θεωρεῖται ὡς θαυματουργῶν, καὶ ἔσθωθεν τοῦ σαρκίου του, ὅπερ φορεῖ καθ' ἑκάστην ἐσπέραν· ἐξερχόμενος τοῦ τάφου του, ὑπάρχει βάλμαξ ἀνανεούμενος συνεχῶς, ὅστις τιθέμενος ἐπὶ τῶν πληγῶν θεραπεύει αὐτάς. Ἐξῶθεν δὲ τοῦ τεμένους ὑπάρχει ροαί τις εἰς τὴν ὁποίαν δένουν τοὺς πυρετούς· καὶ ἡ ἱαματικὴ αὐτῶν δύναμις ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς ἀπίστους ἅμα προσέλθωσι μετὰ πεποιθήσεως. Ὁ τάφος τοῦ Χασάν διατηρούμενος καθαρῶτατος, εἶνε σκεπασμένος μὲ πράσινον ὕφασμα. Ἡρώτησα τὴν συνοδεύουσαν ἡμᾶς σύζυγον τοῦ Δερβίσου Γκαλήπ, ἐὰν αὐτὸ ἦτο τὸ φέρεμα ὅπερ ζῶν ἔφερεν ὁ Χασάν Μπαμπᾶς. — Ὅχι, μοὶ ἀπήντησεν ἀφελῶς, αὐτὸ τὸ ἐβάλαμεν ἡμεῖς γιατί τὸ ἄλλο τὸ ἔραχεν ὁ σκόρος. — Ἐπὶ τοῦ τοίχου ὑπάρχουσιν ἀνηρτημένα αἱ δύο σημαῖαι του καὶ τὸ τοποῦζι του μὲ τὸ ὁποῖον λέγεται ἀκόμη ὅτι ἐφόνευσε τοὺς ἀπίστους, πρὸς δὲ καὶ εἰκόνας μὲ διάφορα ῥητὰ τοῦ κορανίου. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Χασάν Μπαμπᾶς δὲν εἶχε τὰ ἄγρια ἐνστικτὰ, ὅσα τῷ ἀποδίδουσι, διότι ἐκτὸς τοῦ μυθολογικοῦ αὐτοῦ βίου, ὅστις δὲν τὸν δεικνύει τοιοῦτον, καὶ ἐκ τῆς διαθήκης αὐτοῦ, γραφείσης κατὰ τὸ 901 ἐγείρας, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ 1492 καὶ παραδόξως διασωθείσης μέχρι σήμερον, φαίνεται ἄνθρωπος ἐμφορούμενος αἰσθημάτων εὐγενῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ἀνωτέρων καὶ τῆς ἐποχῆς του καὶ τῆς καταγωγῆς του καὶ τῆς ἀντροπῆς του. Παραθέτω περικοπὰς τινὰς αὐτῆς, ἀντιγράφασα αὐτάς ἀπὸ πιστὴν μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, ἐξ ὧν καταφαίνεται ὁ ἥπιος καὶ ἀγαθὸς χαρακτήρ του.

«Ὁ πολλὰ ἀγαθοεργὰ καθιδρύματα συστήσας καὶ «πολλὰ λαμπρὰ ἔργα ἐργασάμενος, τὸ καύχημα

«τοῦ κόσμου τυγχάνων Χάσαν Μπαμπᾶς, γνούς «ὅτι ὁ κόσμος πρόσκαιρος, ὅτι τὰ εἰς τὴν κατοχὴν «καὶ κυριότητά του εὐρισκόμενα κτήματα εἰσὶν, «οἷον· ἐπαρακαταθήκη, ὅτι μόνον ἡ μέλλουσα ζωὴ «διαρκής, ὅτι ὁ Κόσμος οὗτος οὐδέν ἐστιν ἢ τό- «πος ἐν ᾧ ἐργάζεται διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν αἰώνιον «ζωήν» ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτ' ὅτι «τρώγει καταστρέφει, ὅτι ἐνδύεται τοῦτο φθείρε- «ται, καὶ μόνον ἡ ἐλεημοσύνη εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁ- «ποῖον μένει διαρκές. — Ἐπίσης γνωρίζω ὅτι ἡ «τοῦ ἀφιερώματος ὠφέλεια εἰς πάντα χωριστὰ εἰς «τὴν κατοχὴν του εὐρισκόμενα κινήτ' καὶ ἀκίνητα «ἀφιερώσε καὶ κατὰ τρόπον τῷ Θεῷ εὐχάριστον διέ- «θεσεν ὡς ἐξῆς: Ἐπειδὴ ζῶν καὶ υἱαίωνων αὐτὸς «ἐν πάσῃ τῇ νομίμῳ ἰδιοκτησίᾳ του καὶ ἐν ἀπάσαις «τάξις ὠφέλειαν ἢ ζημίαν αὐτῷ φερούσαις ὑποθέσει- «σιν αὐτοῦ ὀριστικῶς καὶ νομίμως αὐτὸς δεσπόζει, «ἐκ τῶν κτημάτων ἅπερ μέχρις ἐκδόσεως τοῦ πα- «ρόντος Ἀφιερωτηρίου, εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἢ «ἐργῳ (ἀμέσως ἢ ἐμμέσως δηλ.) κατοχὴν καὶ κυ- «ριότητα αὐτοῦ διατελοῦσι...»

Ἀκολουθεῖ ἡ ἀπαρίθμησης τῶν κτημάτων αὐτοῦ καὶ μετὰ τί συνορεύει ἕκαστον αὐτῶν.

«Τὰ κτήματά του ταῦτα καθὼς καὶ ἄλλας γαίας «γνωστάς καὶ καλλιεργησίμους μεθ' ὅλων τῶν συ- «γῶρων καὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, μετὰ τοὺς ἐν- «τός καὶ ἐκτός αὐτῶν δρόμους, μεθ' ὅλων τῶν πα- «ραρτημάτων καὶ ἐξαρτημάτων αὐτῶν, ὅσα ἀναφέ- «ρονται ἢ δὲν ἀναφέρονται, ὀνομάζονται ἢ δὲν ὀνο- «μάζονται ἐν τῷ παρόντι, ἅπαντα ταῦτα ἀφιερώσε «καὶ διέθεσεν ὡς ἐξῆς» τοῦτέστι ὁρίσας ἵνα τοῦ ἀ- «φιερώματος τοῦτου τὴν ἐπιτροπείαν, ἐποπτεῖαν «καὶ τὸ εἰσόδημα ἔχωσι τὰ τέκνα τοῦ ἀφιερωτοῦ καὶ «τῶν τέκνων αὐτοῦ τὰ τέκνα τοιοῦτον τρόπον οἱ ὅ- «παρχοντες υἱοὶ αὐτοῦ νὰ κατέχωσιν αὐτό. Τοῦτέ- «στι ἀφιερώσε ταῦτα, νομίμως, ἐγκύρως καὶ ὀρι- «στικῶς, ὅπως εἰς τοὺς ἀπὸ κοιλάς εἰς κοιλάς «(κατ' εὐθεῖαν) ἀπογόνους του περιέρχονται καὶ ἀ- «νήκωσι, περιβαλὼν συγχρόνως τὸ ἀφιερωμά του «τοῦτο μετὰ τοὺς ἐξῆς ὅρους: Οὐτε ἐκποιεῖται, οὐτε «ἐνυποθηκεύεται, οὐτε παρὰ τῶν κληρονόμων του «κληρονομεῖται, οὐτε ἄλλω τινὶ τρόπῳ μεταβάλλε- «ται καὶ τοῦτο μέχρις οὗ ὁ Ὑψιστος Θεὸς ὄντινα «δὴποτε κληρονόμον αὐτοῦ (τοῦ ἀφιερώματος) κα- «ταστήσῃ. — Ὅστις οὕτω κληρονόμος γενόμενος, «ἀφοῦ παραλάβῃ τὸ ἀφιερωμα, θελήσῃ νὰ μετα- «βάλῃ αὐτό, εἰς τὸν Ὑψιστον ἀντετέθῃ νὰ τῷ ἀντα- «ποδώσῃ ὅ,τι ἂν ἀξίξῃ ἐν τῇ ἄλλῃ ζωῇ».

Ἐπειτα ἡ πιστοποιήσις τοῦ ἱεροδικαστοῦ, τὸ ἔτος καὶ αἱ ὑπογραφαὶ τῶν παρόντων μαρτύρων.

Οἱ κληρονόμοι τοῦ Χαζάν Μπαμπᾶ φαίνεται ὅτι ἐτήρησαν εὐλαδῶς τὰς διατάξεις τοῦ προγόνου αὐ- τῶν, διότι καὶ ξενῶνα, οἳ τὰ ἐρεπίπια σήμερον σώ- ζονται, διετήρουν εἰς Μπαμπᾶ καὶ παντοιοτρόπως εὐηργέτουν τοὺς περὶ τὴν κατοίκους καὶ τοὺς διαδόχους. Οἱ νῦν ἐπιζῶντες εἶναι ἀπόγονοι ἐκ θηλυγονίας, διότι πρὸ 100 περίπου ἐτῶν λησταὶ εἰσβαλόντες εἰς Μπαμπᾶ διὰ προδοσίας χριστιανοῦ τινος ὑπέρτερου τῆς οἰκογενείας Παλιάνγκ λεγομένου, ἔσφαξαν τὸν τότε Δερβίσην Ἐμὴν καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν του. Ἐκ τῆς πανωλεθρίας ταύτης ἐσώθη μόνον ἑξαετής κοράσιον Βακτὲ-Μολλά, εἰς ἣν περίπτωσιν ἐδείξεν

ἀφοσίωσιν ἡ χριστιανὴ ὑπηρέτησίᾳ των Αἰκατερίνη, τῆς ὁποίας ἀπέκοψαν τὰς χεῖρας διὰ ν' ἀρπάσωσι τὸ κοράσιον. Τοῦτο ἡλευθερώθη μετὰ δύο μῆνας ὑπὸ τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων καὶ ἀφοῦ ἐνηλικιώθη ἔλαβε σύζυγον ἐκ Δερβελὴ τὸν Δερβίς-Ἀγᾶ, τοῦ ὁ- ποίου υἱὸς εἶναι ὁ νῦν Δερβίσης Γκαλήπ.

Εἰς Μπαμπᾶ τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι ὀνομάζονται Μπαμπαλήδες, ὑπάρχει καὶ νῦν ξενοδοχεῖον, ἐνθα εὐρίσκουσιν οἱ διερχόμενοι ἐκεῖθεν σχετικῶς καλὴν περιποίησιν καὶ τροφήν.

Προσευχῶς θέλω σοὶ γράψαι περὶ Ῥαψάνης καὶ ἀκολουθῶς περὶ τῶν Τεμπῶν κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν τῆς μεταδόσεώς μου εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Σὲ ἀσπάζομαι ἐγκαρδίως

Ἐν Λαρίῳ.

ἡ ἀδελφὴ σου
ΑΜΑΛΙΑ Π.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ὑπνωτιστικὰ περίεργα

Ἐκ Μιλάνου γράφουσι τὰ ἐξῆς: Εἰς τὴν γεί- τονα πόλιν Alessandria συνέβη κατ' αὐτὰς περιέρ- γον φαινόμενον ὑπνωτικῆς ἐπηρείας. Ἡ σύζυγος ὑπαλλήλου τινὸς μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν Santa Maria di Castello, ἵνα παραστῇ εἰς τὴν λειτουρ- γίαν. Διαρκούσης τῆς λειτουργίας κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν οὕτως ὥστε ὁ νεωκόρος ἠναγκάσθη, βοη- θούμενος ὑπὸ τριῶν ἀξιωματικῶν, νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὴν πλησίον κειμένην οἰκίαν τῆς. Ἡ κυρία συνήλθεν ὀλίγον, ἀλλὰ προτοῦ ἔλθῃ ὁ ἱατρός κατελήφθη ἐκ νέου ὑπὸ σπασμῶν, ἐξέβαλλε φωνὰς ἰσχυράς καὶ ἐκύτταξε τοὺς τρεῖς ἀξιωματικούς το- σοῦτον περιέργως, ὥστε οἱ νέοι οὗτοι ἐπηρεάσθησαν ὑπ' αὐτῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐφθασεν ὁ τε σύζυγος τῆς δυστυχοῦς καὶ εἰς ἱατρός. Παρακάλεισαν τοὺς ἀξιω- ματικούς νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν ἄσθενη, οὗτοι ὁμως δὲν ἠδύναντο νὰ πράξωσι τοῦτο, διότι μόλις ἀπεμα- κρύνοντο βήματά τινα ἀπὸ τῆς ἀσθενοῦς ἐφώναζεν αὐτῇ, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ θέλοντες νὰ ἐγκαταλίπωσι τὸ δωμάτιον ἠσθάνοντο ἀκατανίκητον ἀντίστασιν. Ἡ περιέργος αὕτη κατάστασις διήρκεσε καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Τὴν πρωίαν τῆς ἐπομένης προσεκάλεσαν τὸν διάσημον φρενολόγον Luigi Trigerio παρὰ τῇ πα- σχούσῃ. Οὗτος κατορθώσας νὰ ὑπνωτίσῃ τὴν δυστυ- χῇ, τὴν διέταξε μετὰ ταῦτα νὰ λησμονήσῃ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ν' ἀπέλθωσι. Τὸ ποθεύμενον ἀποτέλεσμα ἐπῆλθε. Ὅταν ἡ κυρία ἐξύ- πνησεν ἐκ τῆς ὑπνωτικῆς τῆς καταστάσεως, ἦτο ἐν- τελῶς ἡσυχος, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ δὲν ἠσθάνθησαν οὐδὲν ἐμπόδιον ἐγκαταλείποντες τὴν οἰκίαν τῆς ἀσθενοῦς.

Ῥευδοτοποιοῖς τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος

Ὁ ἐν Λονδίνῳ καθηγητὴς Dewar κατώρθωσε διὰ λίαν εὐφυοῦς συσκευῆς νὰ συμπυκνοῖ μεγάλα ποσὰ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ παρουσίασεν οὕτω ἐν μιᾷ τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τῆς Institution royale ἐν Λονδίνῳ 1/2 λίτραν (μετρικὴν) ρευ- στοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, συγχρόνως δὲ καὶ 1/2 λί- τραν ρευστοῦ ὀξυγόνου οἳ δὲ ρευστοὶ ἀπὸ αἱρ εἶνε λίαν διαφόροι. Τὰ κλασικὰ πειράματα τῶν Καλλετὲ καὶ Πικτέ, εἶχον λύσει τὸ ζήτημα τῆς ρευστοποιή-